

na veliko osnovanim romanom »Za kralja — za dom« znova utrdil staro svojo slavo, in isto velja o »Malih pripovedih« Šandor-Gjalskega. Če je ta v nekaterih straneh preveč naturalističen, to nikakor ne krati velike njegove slave; saj je upravičena vsaka vrsta pesništva, ako je dovršena. V »Podgorki« nam Novak zopet živo in prijetno slika življenje primorskih Hrvatov, kar ni samo koristno, ampak tudi potrebno, ker velik del hrvaškega naroda živi ob morskih obalah in se po svojem življenju in mišljenju loči v marsičem od svojih bratov, ki pod drugim podnebjem obdelujejo rodovitna polja ob Savi in Dravi. Trešić-Pavičičevo tragedijo Ljutovida Posavskega smo že zadnjič omenili. Učeči mladini pa še posebno priporočamo Šreplovo »Rimsko satiro« in prevod »Platonovega Fedra«. Od starejših ilirskih plodov nam je »Matica hrvaška« za letos podarila Bogovičeva »Pjesniška djela«. Obširneje govoriti o najnovejšem delovanju »Matice hrvaške« ni namen teh vrstic; le to naj še omenimo, da se bode skoraj začela tiskati velikanska zbirka težko pričakovanih »narodnih pesem«, katero z velikim trudom že leta in leta nabirajo in urejujejo sami veščaki. Kdor je kdaj videl knjige »Matice hrvaške«, temu se same priporočajo; mi pa danes na-nje opozarjamo tiste Slovence, ki doslej še niso imeli priilike, seznaniti se s tem prvim književnim društvom hrvaškim.

Ali tudi na književnem polju je mnogo prav zmožnih »vitezov«, ki še niso vstopili v nobeno četo, pa raztreseni ne morejo lepih svojih darov tako koristno porabiti, kakor bi jih mogli v zvezi z drugimi. Po pravici kliče pesnik »opasujmo uma svetle meče!«, toda le složni in zbrani v veliko kulturno vojsko, bodo vitezi, opasani z »uma svetlim mečem«, dosegli vzvišene svoje namene.

Sakuntâla.

Sakuntâla, cvet lepote,
Hoče biser si dobiti,
Vsega sveta najkrasnejši,
Da si krono z njim okiti.

Oh, ne trudi se kraljica,
Saj zaman ga boš iskala —
Biser sama si najlepši,
Cvet lepote, Sakuntâla! —

Erazem.

